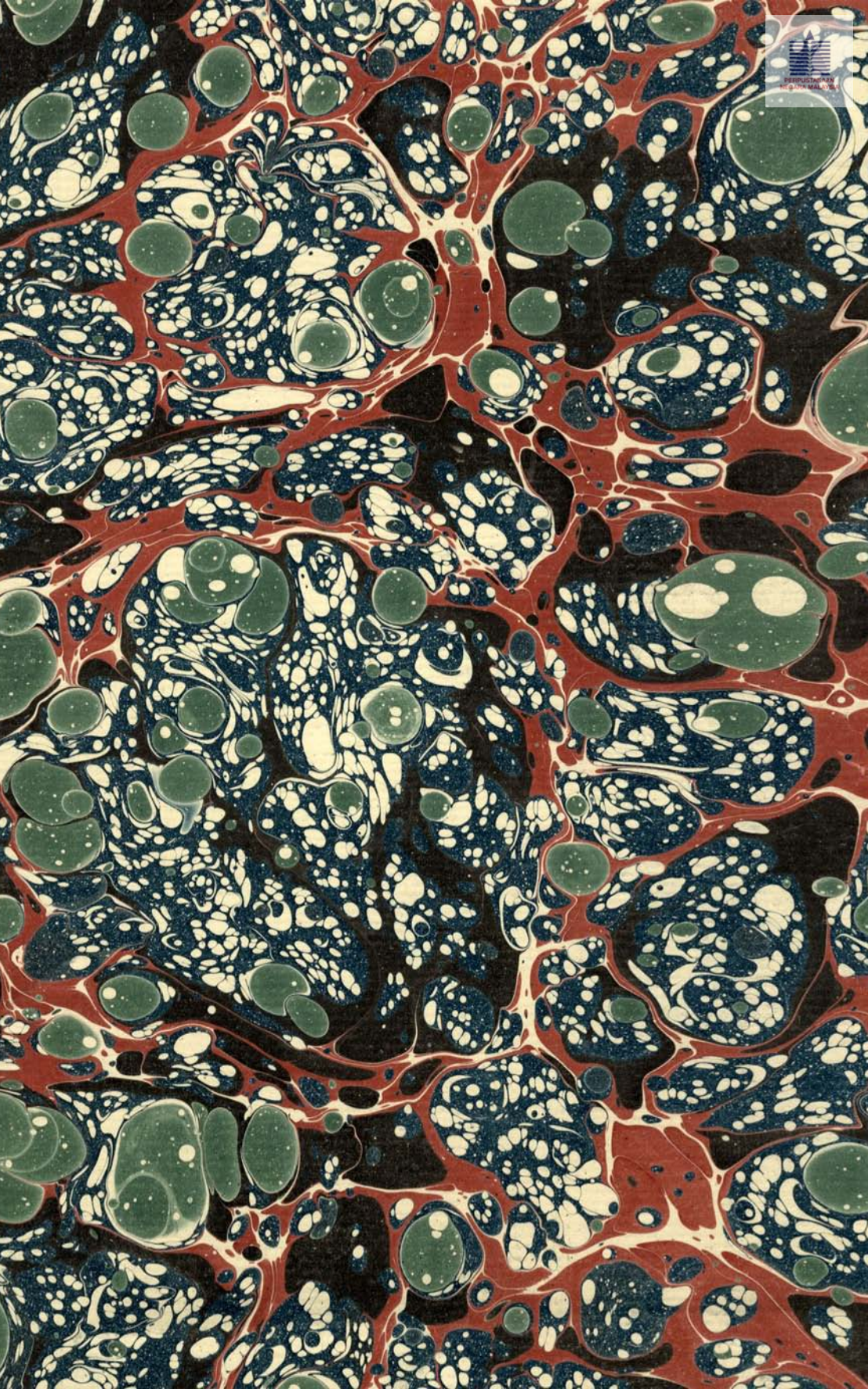
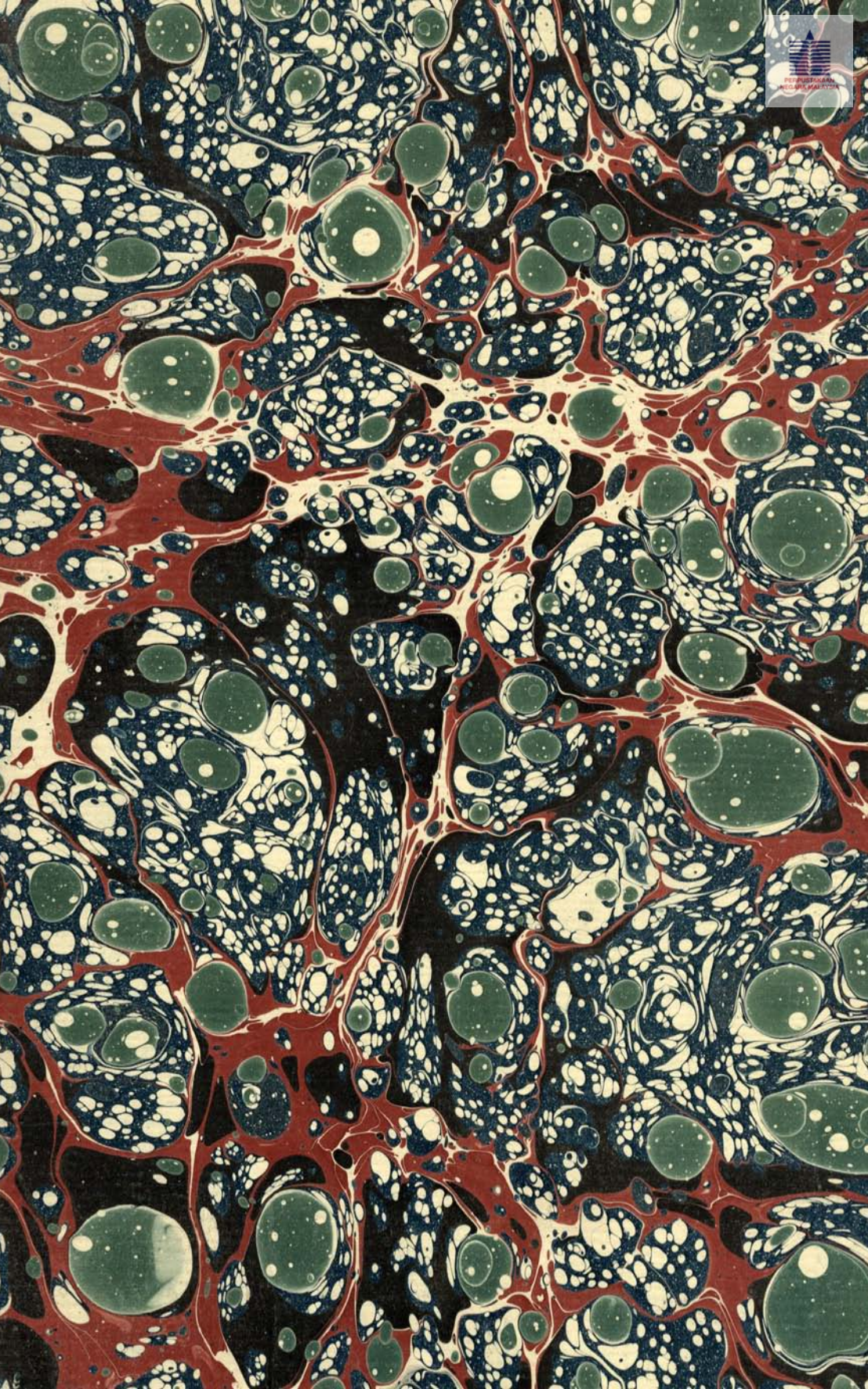

KONING MOST

WALTER CHRISTMAS

KONING MOST

NAAR HET DEENSCH

DOOR

Mevrouw D. LOGEMAN— VAN DER WILLIGEN

Geïllustreerd door Louis Raemaekers

BAARN

HOLLANDIA-DRUKKERIJ

0277- 82560

502810

/ Buku Nadir

MN

839.82372

CHR

30 JUN 1980

Ferpustakaan Negara
Malaysia

EERSTE HOOFDSTUK

Op het Jachtterrein van den Sultan

GRILLENDE van hitte in een verblindenden zonneschijn breidt het ontzettende, tropische landschap zich uit.

Ver in het Zuid-Oosten schittert een blauwachtige streep — dat is de Chineesche Zee aan de Oostkust van Malakka. Aan de kust verheffen alleenstaande of kleine boschjes vormende kokospalmen hun slanke, dunne stammen hoog boven de kleine, leemen hutten der Maleiers. En tusschen palmen en hutten strekken zich vlakke rijstvelden uit, het éene veld na het andere, door slooten van elkaar gescheiden. Riviertjes en kanalen, gestoffeerd door badende buffelkudden of verspreide bamboes-groepen, geven het landschap een scherper omlijsting. Maar dit van beschaving getuigende land aan de kust, ligt ver, heel ver van de zee af, want het lage land in het Noorden van het schiereiland van Singapore is bedekt met bosch en grasmatten. Bosschen met geweldige, donkere stammen, doorvlochten met slingerplanten en beschaduwde door eindeloze bladeren-massa's. Mijlen ver is er niets dan oerwoud en kreupelbosch en kolossale, reeds sedert lang omgestorte woudreuzen, half verrot, vergaan, dicht begroeid met groenachtig, slijmerig mos en met breedbladige planten, wier schitterende bloemen voedsel opzuigen uit den vochtig-weken boomstam.

Hier en daar wordt het woud door open plekken gebroken, half bedekt door het stinkende water der laatste

regenbuien, dat borrelt en woelt in de moerassen, zoodat giftige gassen opstijgen, die de lucht van het diepe, stille woud verpesten.

Waar het oerwoud ophoudt, beginnen de eindelooze »jungles«, vlakten bedekt met struiken, bamboes, kreupelhout en riet, al naar de bodem vast of week is. Hier en daar verheft een enkele boomengroep zich boven de lagere gewassen. Vlakke, dik met sappig gras begroeide strepen doorsnijden af en toe het wilde struikenbosch en dan zet zich het afwisselende, eindelooze oerwoud weer voort, dat paradijs voor wilde dieren, vergiftige slangen en myriaden kleine kruipende dieren.

Den geheelen dag ligt er een doodsche stilte over de vlakte. De lucht trilt in de gloeiende hitte der zonnestralen; als door de warmte verdoofd sluimert alle dierenleven. Alleen de ibis met zijn lange pooten en lichtrooden vederdos, buigt den langen hals in het moeraswater, om wormen, slangetjes en larven te vangen.

Geen gebaande wegen voeren door deze bosschen en over de vlakten, maar als slingerende dreven kronkelen de olifantenpaadjes zich tusschen boomen en struiken, zoo smal, dat een mensch ze slechts moeilijk volgen kan, maar breed genoeg voor de grootste dieren, die in de wilde bosschen huizen: de logge, schijnbaar domme, maar inderdaad zeer slimme olifanten.

Zeker een halve mijl voor de boschgrens vloeit mat en traag de groote rivier. Het grootste deel van het jaar sluimert zij en kronkelt zij zich kalm door het land naar de blauwe zee. Maar af en toe herleeft de rivier, als de geweldige regen-massa's uit de zware, zwarte wolken over het hooge binnenland van Malakka neerstorten, de bedding der rivier tot over den oever vullen en den kronkelenden vloed opzweepen tot een woesten stroom,

zoodat het water schuimend voortbuldert over vlakke, bosch en open land. Maar deze uitbarstingen van de reuzenmacht van den watergod duren niet lang. Dan komt de rivier weer tot rust, moe en mat, een ideaal oord voor geschubde krokodillen en rood-glinsterende ibissen.

* *
 *

De stijgende zon aan het azure hemelgewelf naderde het Zenith. Niet het geringste ademtuchtje streek over de zoele, van kleuren trillende grasvlakten. Nauwelijks honderd ellen van den rivieroever, waar de ibissen hun krommen snavel onder de oppervlakte van het water staken, was een kleine hoogte. Riet bedekte den moerasgrond tusschen rivier en hoogte, terwijl bamboesboschjes zich aan de andere zijden uitstrekten. Zelfs de scherpstziende jager kon het diepe weefsel niet doordringen van gele en bruine stengels en riet, of uitvorschen welk dierenleven er achter verborgen was.

Maar de reuk zou verraden hebben wat voor het oog verborgen bleef — van welken kant een Maleier ook de kleine door bamboes verscholen hoogte naderde, zou een doordringende, scherpe, afkeerwekkende lucht hem dadelijk verteld hebben, dat er roofdieren huisden. Op den top van de hoogte lag een reusachtige tijger met uitgestrekte pooten en halfopen bek die de wit-gele, vreeselijke tanden vertoonde. De zonnestralen speelden langs zijn gele flanken, zoodat de zwarte strepen zich als donkere schaduwen afteekenden. Hij sloeg lui met den staart, opende af en toe zijn groenachtig fonkelende oogen, sloot ze weer voor den verblindenden zonneshijn en gaapte, terwijl de roode tong zich tusschen de rijen sterke tanden kromde.

Halverwege den heuvel in het rietbosch lag de tijgerin,

bijna even groot en sterk als haar echtgenoot op den top van den heuvel. Slaperig lag zij op haar buik met de achterpooten op zij en den kop op de voorpooten rustend. Maar zij kon niet slapen door de drie dartele jongen, die spelend en allerlei kattesprongen makend om de moeder heen dwarrelden. Af en toe hielden zij, als was 't afgesproken werk, plotseling met hun spel op en vielen op de tijgerin aan, die met zachte, maar zekere duwen van haar pooten hen den heuvel af liet rollen, zij wilden voedsel hebben, maar kregen het niet. Zij moesten de moedermelk ontwennen en vleesch leeren eten. Kijk maar eens, daar beneden ligt een half verteerd, half verrot varken, dat is een lekker hapje voor tijgerkindertjes van drie maanden oud.

Toen begon het spel weer; de tijgers dommelden weer in, de zon steeg tot haar hoogste punt; zelfs de drie jongen werden slaperig door de vreeselijke hitte.

Maar plotseling schrikte het opperhoofd van de tijgerfamilie, opeens trok hij de pooten naar zich toe, spitste de ooren en hief den kop op. Een kort, onderdrukt gebrom van den tijger deed de tijgerin opspringen — was er gevaar voor de jongen?

Op den top van de hoogte had de kolossale koningstijger zich in zijn volle lengte opgericht en onbewegelijk als in steen gehouwen bleef het dier staan. Alleen de staart ging ongeduldig heen en weer, terwijl hij naar het zuiden tuurde.

Wie verstoorde den vrede van den koning der hoogte? Ook de flegmatische ibis aan den oever werd uit zijn luie rust wakker geschud. Hij hield den kop op zij en luisterde. En waarlijk, gedempte, krakende geluiden in de verte voerspelden onraad — waar kwamen die vandaan? De roode ibis nam een paar krachtige sprongen, ontplooid de